

Miki Núñez: «Després d'Operación Triunfo puc ser jo mateix, però amb més aparador»

El concursant d'Operación Triunfo acaba de treure "Celebrate", el seu primer single en solitari | Parlem amb ell sobre com li ha anat per l'Acadèmia i què trobarem en la seva propera referència

Miki Núñez | José Irun

El mestissatge català ha envaït Operación Triunfo. El terrassenc **Miki Núñez** porta l'emoció de les nits d'estiu a la sang, per això des que va entrar a l'Acadèmia ha fet bandera d'aquest gènere que omple places i festivals i que és, per a ell, una autèntica passió. El vam escoltar interpretant **Txarango** al plató del concurs i també amb el polèmic tema de "La venda" d'Adrià Salas a Eurovisión 2019, però ara s'ha llançat a un nou camí en solitari. El músic acaba de publicar "Celebrate", la primera cançó del que serà el seu proper disc, que arribarà després de l'estiu, per amortir la tornada de les vacances. Parlem amb ell per saber com ha estat aquest darrer any frenètic des de la seva entrada a Operación Triunfo.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=Igb056Q-HIs>

Comencem pel principi. Quins van ser els teus primers passos en la música?

A casa els meus pares, a mi i al meu germà ens han insistit molt perquè estudiéssim música, perquè deien que els infants que sabien música tenien una sensibilitat especial. Tot i ser una família bastant moderada, tot el que era música ens ho donaven. Em vaig apuntar a la coral de l'escola a primer de primària, era el solista perquè tenia una veu de pito increïble. A partir d'allà amb

els meus amics vam muntar una banda de música que va acabar amb el nom de **Dalton Bang**. I ara, doncs serà **Miki Núñez**...

Què escoltàveu a casa?

La meua mare és ultra fan de **Serrat** i **Alejandro Sanz** i el meu pare escoltava **El Último de la Fila** i **Depeche Mode**. Però això va ser abans de l'adolescència, a partir dels catorze anys vaig començar a anar a concerts de **Kayo Malayo**, **Ska-P**, **La Pegatina**?

Mestissatge en vena. Com t'hi vas interessar?

Vaig començar a sortir amb una noia als quinze anys i ella era molt d'anar a concerts. Em va ficar ella en el món del mestissatge. Al principi pensava "això de posar-me enmig de tanta gent no em va", però vam començar a anar a concerts de **Kayo Malayo**, **Doctor Prats**, **Els Catarres**, **Txarango**?

Però amb el teu grup, Dalton Bang, vau optar per aquest gènere. Et queda lluny?

En realitat no fa ni un any, perquè l'últim concert va ser el 30 d'agost, abans del càsting final d'Operación Triunfo. Érem millors amics de tota la vida, anàvem a pobles, a Lleida per exemple, a tocar a les quatre del matí... Recordo viatges interminables i dormir a la furgo.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=LEPNHEqw3xM>

I en aquell moment decideixes entrar a Operación Triunfo. Per què?

També va ser gràcies a una ex meua, l'Helena, que em va dir que estàvem fent uns càstings. Jo començava a tenir seguidors per les covers que feia a Instagram. Em va dir de provar de posar el hashtag de #pasedirecto, i vaig prometre que si m'agafaven d'aquesta manera em presentaria.

I al final sí, entres a l'Acadèmia. I amb un perfil que no havíem vist fins ara, amant del mestissatge!

Totalment. Quan la gent em diu "fas música de verbena", penso "doncs sí, gràcies!". És el que he mamat tota la vida, és el que em sento còmode fent i el que vull fer tota la vida. Cantar en un concert a la festa major d'un poble i que hi hagi 2000 persones, rebentar-ho i que la gent s'ho passi bé.

Apuntar-te a OT és una gran decisió. Pot marcar els següents passos, el públic a qui et dirigeixes... Com ho vius?

A mi no em molesta que diguin que sóc un triunfito, perquè OT ha estat la catapulta més gran de la meua vida, la que m'ha llançat a fer el que vull fer. Ara quan vaig al cotxe i escolto "Celebrate", ploro. Estava tocant a un poble perdut davant de 600 persones i ara estic sonant a la ràdio. M'ho passava igual de bé, però és molt bèstia! Tot ha pujat molt ràpid i jo estic pujant a poc a poc per tastar tot el que m'està passant.

El teu pas per Operación Triunfo, t'ha limitat o t'ha expandit?

En el meu cas m'ha expandit. En sortir de l'Acadèmia vaig poder estar en pau. Vaig dir "d'aquí tres mesos tornaré amb vint cançons, però ara deixeu-me perquè estic molt malament i necessito compondre i juntar-me amb qui em vull juntar, no vull presses?". M'han deixat molta llibertat. Puc ser jo mateix, però amb més aparador, m'ha anat bé.

L'Alfred García ha explicat en diverses ocasions que hi ha moments durs dins l'Acadèmia. Tu també en vas viure?

OT és una catapulta de promoció però t'estan gravant les vint-i-quatre hores i et jutgen o t'estimen per coses que no tenen a veure amb la música. De totes maneres, com a mitjana, jo vaig ser la persona més feliç del món perquè hi havia gent increïble. Tot i això, al final dubtava més per si havia fet alguna cosa que no agradava, però pensava: "tu estàs sent tu mateix, si t'odien per algo que ets, ben odiat estàs".

Dins de l'Acadèmia esteu desconnectats, no podeu veure les reaccions que tenen els espectadors a les vostres actuacions i al dia a dia. Quan vas tornar a casa i vas veure el rebombori d'algunes declaracions que vas fer, per exemple en el cas de "mariconez", què

vas pensar?

Quan surts de l'Acadèmia t'asseuen en una taula i et van explicant setmana per setmana. La setmana 1: ?El ataque de las chicas cocodrilo? amb el Carlos, la setmana 2 amb l'Alba, la setmana 3: la gent consternada perquè marxa el Joan, la setmana 4: el cas de "mariconez" de la cançó "Quédate en Madrid" arriba al Congrés dels Diputats. Ostres! Nosaltres ho vam parlar durant una estona, perquè com a home blanc i hetero no m'entrava al cap cantar-ho a la televisió pública, però ho vaig dir com ho podria haver dit fent unes birres. I resulta que això fora va tenir un globus enorme...

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=aq3etz-6oCY>

També va haver-hi rebombori, tant elogis com crítiques, pel fet que parlessis en femení plural. Fins i tot, des del programa, et van fer portaveu del vídeo que van gravar les concursants pel 8M.

Aquí a Catalunya, al carrer parlem amb femení, jo ho feia amb els meus amics, i vaig pensar de fer-ho també aquí. Però no per fer-me el líder del feminisme, sinó perquè era el meu petit gra de sorra. Que m'apuntessin com el cap del feminisme pel 8M em va semblar horrorós.

Vas ser un dels preferits, això també es va poder observar per les xarxes socials. Com vas rebre aquest recolzament?

Jo encara no em crec que hi hagi gent que vulgui venir als meus concerts. Fins que no faci el meu primer bolo, no m'ho creuré. Fins al moment estic fent la meua música i si agrada, em sembla súper bé. A mi, que tingui 1 milió de reproduccions em sembla bé, però el que vull és que la gent s'ho passi bé amb mi.

Amb l'actuació que vas revolucionar el plató va ser amb "Una lluna a l'aigua" de Txarango, la primera vegada que es cantava en català a OT. Va tenir algun significat especial per a tu?

Era el moment de dir "la cultura catalana és molt més que independència, que llacets grocs". Tenim un patrimoni i una llengua tan maca, que en un programa que s'ha cantat en francès, en anglès, en italià, també s'havia de fer en català. Vaig pensar que fora em devien estar criticant, però pensava que tota la gent que em criticqués per això, ja m'anava bé que no em seguís, perquè em sentiria cantant en català fora.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=0STuW040vdY>

De fet, Rosalía també canta en català!

Increïble! Vaig donar-li les gràcies per visibilitzar i normalitzar la llengua catalana com una llengua més. Que una artista internacional canti en català em sembla meravellós.

Aleshores, creus que la música i política van lligades?

Moltes vegades sí, però a mi m'agradaria que no. Quan tens un micròfon tens al capacitat de verbalitzar més coses. Però m'agradaria que es veiés la cultura catalana com una cultura preciosa, que està a l'estat espanyol. Tot i que d'alguna manera, cantar en català ja és una reivindicació, però política no sempre ha de ser independència.

Eurovisión també és política...

Nosaltres vam signar un contracte abans d'entrar a la gala 0 en el qual si ens tocava, havíem d'anar a Eurovisión sí o sí. I deia que havíem de conservar el caràter apolític del festival, per tant, jo no em podia posicionar en res. Hagués canviat moltes coses que no estaven a les meves mans, moltes.

Després de portar "La venda" d'Adrià Salas de La Pegatina a Eurovisión, treus noves cançons. Quan has parat a compondre-les?

Això és molt bèstia. Una cançó en català la vaig compondre a les cinc i mitja del matí a Madrid, després d'un concert d'OT. Recordo enviar-li un àudio al **Nil Moliner** i dir-li: "Vul que em posis això a l'ordinador, que no passaré per casa en un mes". He compostat cada vegada que tenia una hora lliure. Hi ha vegades que sec al piano i m'hi poso i d'altres que vaig pel carrer i em surt, i llavors gravo la melodia.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=IWXuohnM14U>

Totes aquestes cançons aribaran en forma de disc. Què hi trobarem en aquesta referència?

Cançons molt de l'estil de "Celebrate", però també alguna més lenta. He seguit un ordre bastant emocional meu, la primera va ser "Celebrate" perquè era un moment de merda a la meua vida i necessitava animar-me. I a partir d'aquí vaig anar fent les altres. Després de fer totes les cançons, quan vaig estar bé, vaig decidir que ja podia fer-ne una de lenta.

Què t'agradaria aconseguir?

M'agradaria estar a absolutament tots els festivals del món sencer. M'encantaria tocar al Canet, a l'Arenal Sound, al Vinya Rock... La meua música està enfocada a això, i m'agradaria que la gent se sentís seves les cançons.

Quan tinguis el disc en físic, què serà el primer que facis?

Crec que enviar-li al meu profe de música de primària, el Joan Marc, que és qui em va ensenyar a estimar la música.

En aquest moment de la teua vida, què et fa feliç?

Veure com d'orgullosos estan els meus amics i amigues. Em va fer molt feliç, quan vaig sortir, anar als **Dalton Bang** i que em diguessin "ho has petat, ho has fet molt bé". Les persones més crítiques que he conegut em van dir que estan orgulloses de mi, és fantàstic. Una cosa molt maca que em va passar va ser que amb la balada que tinc al disc, el meu avi, que té alzheimer, es va aixecar i va treure a ballar a la meua àvia. Jo vaig plorar molt, i vaig pensar "ja ho he aconseguit, ja està".

Miki Núñez Foto: José Irun